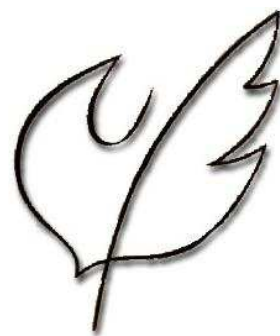

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
IV. évfolyam 9. szám (36.) - 2007. december

Karácsony 2007

A Teremtő hisz az emberben!

„Minden újszülött gyermek azt az üzenetet hozza magával a világba, hogy Isten még nem veszítette el hitét az emberben.” Tagore, a Nobel-díjas indiai író gondolata ez. Eltöprengek rajta. Isten még nem veszítette el hitét? ...és épp az emberben? Mi ezt fordítva szoktuk gondolni! Sok ember már régen elvesztette hitét az Istenben. Talán formálisan nem tagadják, de úgy élnek, mintha nem lenne. Ezért csodálatos, hogy

viszont a Teremtő hisz az emberben! „A fiamat majd csak megbecsülik!” – mondja később Jézus a példabeszédben önmagáról. És noha a történet látszólag rácáfol a reménykedő hangra, Isten hite nem hasonlik meg bennünk. Azért nem, mert Fiát eleve Kenyérnek adja nekünk, elfogyasztásra... ”Hópehely ostya, csöpp rózsalevél, kisedeként az édes Úr jászolában megsimul...” Betlehem a „Kenyér Háza”!

Karácsonykor Isten „gyermeket vállal” egy olyan világban, ahol nem fogadja őt

se pártfogó közvélemény, se minden kényelemmel biztosított otthon. Ahol Heródesek nem gyermekbarát családpolitikát művelnek, hanem a gyermekvállalás - a remény – elpusztítására törnek. „Legnagyobb ajándék számunkra a nyolcadik testvérkénk!” – hallottuk nemrég egy ifjúsági találkozón. „Felelőtlenek!” – mondják rá sokan mások. És ez a Kisedek mégis életrevaló! Nem azért, mert – kiváltságosként - egy Mindenható Isten pártfogása kíséri védelemül, hanem azért, mert rendíthetetlen hitből született meg. Azóta minden újabb gyermek elfogadása és világra hozatala a szülők életében is ezt a hitet sokszorozza. Karácsony az élet pártjára állít bennünket.

Áldott Ünnepet és Reményt kívánok egész egyházközségünknek!

Márton atya

Szent Imre búcsú

A hagyományokhoz híven idén is Szent Imre herceg ünnepe után, november 11-én tartottuk a templombúcsúkat. Az idei ünnepnek különleges jelentőséget adott, hogy búcsúnk belekapcsolódott a Szent Imre Napok programsorába, melyet a kerület és a Millenniumi Emlékbizottság együtt szervezett. Már szombaton érkeztek a Kárpát-medence minden tájékáról a herceg nevét viselő települések delegációi. A délelőtt folyamán a plébánián fogadtuk a lengyelországi Szentkereszthegy ősi kolostorából érkezett háromfős delegációt, melyet Bernard Briks, a közösség priorja vezetett. Magával hozta a Szent Kereszt ereklyét, amit a hagyomány szerint Szent Imre adományozott Vitéz Boleszlávnak. A délután folyamán Lezsák Sándor, parlamenti alelnök, az Emlékbizottság elnöke tette tiszteletét a plébánián, ahol ökumenikus testvéri közösségben fogadtuk őt. Ezt követően a református templomban tartottuk ünnepi ökumenikus istentiszteletünket Szent Imre tiszteletére. A katolikus, református és baptista lelkész Szent Imre egy-egy jellemvonásából kiindulva vázolta fel a keresztény hívő eszményét: Imrét, akiben megérlelődött a tisztaság, az imádság és az Istennek szenteltség. A közös imádság után Szent Imre bronz mellszobrának felavatásával folytatódott a program.

Vasárnap került sor templomunkban a Szent Imre jubileumi év záróünnepségére. Nagy örömeinkre Udvardy György segédpüspök úr mutatta be az ünnepi szentmisét a koncelebránsokkal. Lezsák Sándor alelnök úrral és a delegációkkal együtt a polgármester és kerületi önkormányzat számos képviselője és intézményi

vezetője is részt vett a közös ünnepen. A bevonuláskor posztamensen helyeztük ki a szentélyben a Szent Kereszt ereklyét. A püspök úr beszéde sokunk szívét megérintette. Egyik testvérünk a következő cikkben írásba is öntötte gondolatait.

A mise után a plébánián a püspök atya társaságában ünnepi ebéden láttuk vendégül a kerületi atyákat és a képviselőtestület tagjait, hogy kötetlen formában ismerkedjünk és cseréljünk eszmét egymással.

Gondolatok a prédikációhoz

(Szent Imre búcsú, Lk 12, 35-40)

Milyen különös... Csak úgy magamban töprengve nekem is eszembe jutott reggel - ahogy az a püspök atya prédikációjában szerepelt -, hogy Isten csak úgy elsuhan mellettünk, és mi észre sem vesszük...

Készen állni a találkozásra, felővezve égő méccessel... De hát miért is kell várni Őt, aki a napunk minden percében velünk van? Ott áll mellettünk, és mégis várnunk kell az Ő eljövetelét? Éberem, indulásra készen...

Isten egyik sajátossága, hogy egyidejűleg olyan, mint egy gondoskodó apa, aki félt, nevel, szigorú, de mégis gyengéd, és e mellett olyan, mint egy

igazságos bíró, egy szigorú vizsgálónök. Te miattad, a lelked miatt ilyen... Tanít, és számon kér. De ha nem kérne számon, akkor is tudná, hogy „mennyire vagy felővezve”. Azért kell, hogy te is lásd, mit kell még csiszolni a tudásodon, amit tőle kaptál. Felővezve lenni, készen az indulásra = Azt tenni mindig, amit Isten éppen az adott helyzetben kér tőlünk. Tanúságot tenni, segíteni egy rászorulónak - ahogy ezt írom, anyám szól: „Terítsd ki a ruhákat!” - Utálom a teregetést... -, akár az életünket adni, vértanúhalált halni... Ezek képezik Isten sajátos vizsgarendszerét, hogy fejlődjünk. Ezeken a váratlan számonkéréseken rendszerint elbukok... Isten tesztel minket, mintha ez egyben azt a célt is szolgálná, hogy közöttünk (Isten és én) a kommunikáció meg ne szakadjon... Egy különleges párbeszéd, ami állandó meghíváson és igent mondáson alapul...

Virrasszunk és imádkozzunk, legyünk éberek, felővezve, mert nem tudhatjuk sem a napot, sem az órát, sem azt, hogy honnét érkezik a „tesztkérdés”? De azért töprengek magamban: Érezheti az ember úgy, hogy Isten neki különös életutat szánt? Hogy szentjei közé akarja sorolni? Van esélyem erre?...

Marcsi

Szállást keres a Szent Család....

*Szállást keres a Szentcsalád,
de senki sincs, ki helyet ad.
Nincsen aki befogadja, Őt, ki
égnek, s földnek Ura.
Az idő már későre jár, a
madár is fészkére száll.
Csak a Szent Szűz jár hiába
Betlehemnek városában.
Legalább ti jóemberek,
fogadjátok a Kisdedet.
Házatokra boldogság száll,
ha betér az égi Király.
Ne sírj tovább Szűzmária, ne
menjetez ma máshova.
Szállásunkat mi megosztjuk
Kisjézuskát befogadjuk!*

Egy kedves népi hagyomány éledt újra második éve berkeinkben, új formát öltve és mélyebb tartalmat keresve a várakozásban.

Bár lelkesítő volt az ötlet, hogy részt vegyünk ebben a programban, nem volt könnyű a döntés. Vajon lesz erre időnk és energiánk az év végi munkahelyi hajrá, az ovis vagy iskolás ünnepélyek, nagybevásárlások, ajándékvadászat, sütés-főzés és nagytakarítás közepette? Hiszen Advent van, látható minden kirakatban: kimerítően készülünk a Karácsonyra!

De miért is kell kimerítően készülni? Miért nem választjuk inkább az elmélyülést, a feltöltődést, egymást?

Gyorsan (értsd: az utolsó pillanat utánra időzítve hirtelen) döntöttünk: vágjunk bele! Szerencsére a gondos szervezők készültek a késői befutókra. Belevághattunk.

„De hogy is zajlik ez? Mit is kell tenni?”

Megkaptuk a listát, melyből kiderült, hogy kik érkeznek hozzánk a Szent Családot hozva, és kikhez visszük tovább „Őket”.

Hamar kiderült, hogy egyik család sem vett részt még ebben a hagyományban, így teret kaphattak az ötletek, a belőlünk és gyermekeinkből fakadó kreativitás. Felszabadultunk a gondolatra, hogy nincsenek merev kötöttségek. Mindkét család, akikkel kapcsolatba kerültünk, és mi magunk is szívvel-lélekkel vetettük bele magunkat a készülésbe az adventi hétköznapiok végén.

Benyithattunk egymás otthonába, ahol meleg szeretettel fogadtak. Megismerhettük egymást.

Gyönyörű közös gitáros éneklést kaptunk ajándékba az egyik családtól, szívhez szóló Márai Sándor idézetet és csengő közös dalolást a másiktól. Nyitottak voltunk és nyitott szíveket találtunk.

Összekötött bennünket a gyertya körül mondott közös imádkozás. Gondolatokat cseréltünk és tartalmat találtunk az Adventben.

Végezetül átadtunk egymásnak egy kis képecskét, de akkor már a Szent Család otthonos volt csendes hajlékunkban.

„Arra törekedjete, hogy akikkel találok, mind boldogabbak legyenek a veletek való együttlét után, mint amilyenek előtte voltak.” (Teréz anya)

K. Kinga

Az adventi készülődés egyik legszébb eseményének ígérkezett a Szent Család befogadása, amit egy egyszerű, de annál kedvesebb kép szimbolizált. Ebben az évben először jelentkeztünk erre a szép feladatra, s jómagam nem is tudtam pontosan, hogy milyen érzések, gondolatok lesznek bennem... Mindenesetre a várakozásunk óriási volt és nagyon szerettem volna az adventi készülődésünket, a szentestét, Urunk születése napjának ünnepét igazán meghitté tenni. Szívvel-lélekkel készültünk az estékre és óriási élmény volt számomra, amikor körbeálltuk a képet és közösen imádkoztunk.

A Szent Család befogadása lehetőséget adott arra is, hogy jobban megismerhessék egymást a családok, hiszen a Szent Család „utazása“ közben erre remek alkalom adódott.

Minden Testvéremnek kívánom, hogy családjával együtt megtapasztalhassa azt az áhitatot és békét, amely azon a három napon érezhetően velünk volt és amelynek hatása továbbra is bennünk él! Köszönjük!

S. Zsiga

Megalakult a BPC!

Megirigyelve a feleségek Baba-Mama Club-jának (BMC) évek óta tartó sikerét, november 17-én, Pannonhalmán tartotta „alakuló ülését” a családapákat, férjeket és papukat közösségbe hívó Borozgató Papák Clubja (BPC). Első összejövetelünkön megtekintettük a Pannonhalmi Főapátság 1000 éves monostorát, és megízleltük a néhány éve létrehozott modern apátsági pincészet borait. Fontos célja az új kezdeményezésnek, hogy a férfiakat érintő problémákat és örömeiket közösségekben és a megfelelő környezetben oszthassuk meg egymással. Öröm volt számomra, hogy már első alkalommal szép számmal jöttünk össze, és éreztük, hogy szükségünk van ilyen közösségre. További kirándulásokat is tervezünk, ha minden igaz, legközelebb Egerbe!

1 alapító tag

Az Út

Reggel a 284-esen zötykölődtem a felé, amit szívem szerint inkább messziről elkerülnék. Félek tőle... Az én idegrendszeremet nem erre képezték ki. Vagy itt lenne az ideje a továbbképzésnek? Nem akartam...

Előző napon még nyugtatgattam magam, hogy odébb van ez a rémálom, de gyorsan kiderült, hogy rosszul hittem. Az osztálytársam szólt, hogy már két napja a szájbébszeten kéne gyakorlatoznom... „Mindent, csak ezt ne!” - gondoltam. De mit tehetek, ha menni kell, nincs mese. Egy álmatlan éjszaka, a gyomromban görcs, „én erre képtelen vagyok Uram!”...

Misére mentem reggel, hogy összeszedjem magam lelkileg. Ki vagyok?... Tényleg én lennék? Ez az én életem?... Vér és még annál több vér... Kinek kell ez a látvány? Nekem?... Nekem ugyan nem!... Szent Bernadett jutott az eszembe, akinek kijutott az ápolónői szakmából is. És szavak, mintha ő súgta volna a fülembe: „Ne kényeskedj. Hogy akarsz te így Krisztus tanítványa lenni, ha egy kis vért sem bírsz ki?”...

A fájdalom, az emberek nyögése, ahogy kínlódnak a sebész keze alatt, mert nem hatott a lidocain. Nem az én fájdalmam, mégis nekem rossz látni és hallani... Az én kezem szorul ökölbe, és talán én nagyobbat szisszenek, mint maguk a páciensek... Jaj, de visszaírom a konzerváló fogászatot. A kompozit töméseknél asszisztálást, a lenyomatkeverést, a német orvostanhallgatók jókedvét...

Kezemben Tolvaly Ferenc El Camino című könyve... El Camino = Az Út. Lélekben járom a zarándokutat Santiago de Compostella-ig. A magam El Caminója... „Véres”, kísértésekkel teli, olykor elsötétedő, félelmetes út és kilométerekben nem mérhető... Leszállva a buszról, képzeletemben elém tárulnak a magas hegyek és a közöttük megbújó kápolna. Kinek az útja ez, amit most - mintha más helyett kéne megtennem - én járok?... Még

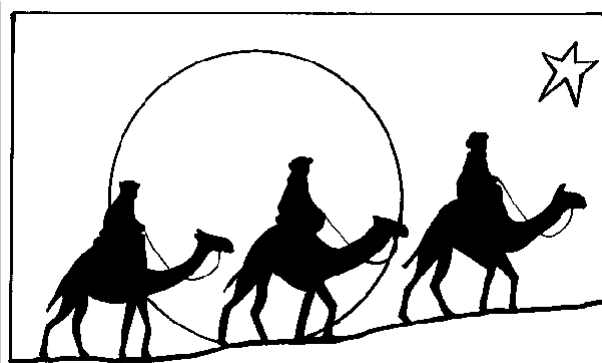
bemegyek a Klinikákra a Szentkirályi utcába, hogy elhozzam onnan a gyakszis ruhámat. Elhaladok a Kálvin téren, a nagy könyvtár előtt, mellette a szökőkút, peremén a következő felirattal: „Bölcsessége megöli a hatalmaskodókat, és lelke feléleszti az igazságot.” Mintha azt jelenté, hogy nincs mitől félni...

A szekrényemből kipakolva úgy érzem, mintha költöznék. De hová?... Nem tudom... Csak megyek a messzeségbe, és hogy hová tartok, az még előttem is nagy rejtély. Beérve a Szent János kórházba megnyugszom, és arra gondolok, hogy egykor ezeken a lépcsőkön még szerzetesnővérek rohagáltak fel-alá. Belépek. A rendelő előtt már tolonganak az emberek... Hát elkezdődött... A fájdalmas nyögés, amit nem akartam hallani... „Istenem!!!”-kiáltok magamban és elfutnék. Már a hangok megtették a hatásukat, az idegeim görcsben állnak.

Aztán egyszer csak feltűnik az, amiért értelmet nyer az otlétem... Többé a vér már nem csak vér, hanem Krisztus arcán és a kereszten csorgó jel, a megváltás jele. Szabadulás bűneink terhétől... Egy bácsika csoszog be járókerettel. A mentősök hozták be, mert amputálták az egyik lábát, nem tud egyedül menni, és fél szemére alig lát. Szegény egy kicsit zavarodott. Ideges. Tehetetlennek érezte magát, és idegességét az is tetézte, hogy a járókerete billegett. Egy ember, akinek ez jelenti az egyetlen támaszt. Nagyon nehéz páciens volt, mert sehhol sem érezte magát biztonságosan. Viselkedése ingerelte az orvost is. Én csak álltam tehetetlenül... Soha nem kellett ilyesmit csinálnom ez előtt. Elég kontrasztos pályákon jártam az elmúlt két évben: voltam eladó, takarítottam, most újra suliba járok és fogászati asszisztensnek tanulok. Ezeknek a munkaköröknek

mégis vannak közös vonásaik: szolgálat alázattal és szeretettel; többé már nem önmagadért vagy, hanem másokért. Adott pillanatokban meg kell osztanod magad, és egészen a körülötted levőkre hangolódni...

Miután a bácsikát ellátták, még egy kicsit várnia kellett. Én ott maradtam vele. Azon törtem a fejem, miért nem jó a járókeret. Aztán rájöttem és megoldottuk a problémát. A bácsika visszanyerte bizalmát... Még mindig ott álltam mellette, míg a doktornő meg nem bizonyosodott arról, hogy nem vérzik az ínye... Csend... Néma vagyok... Egy szavam sincs... A bácsika most a mentők miatt aggódik... Ki viszi haza?... Hívtunk neki mentőt... Most már végre megnyugodott... Rám mosolygott... Egyszerre megláttam a szenvedő Krisztust, akinek nincs semmi célja itt a földön, mert látszólag minden elveszett, kifosztották, megverték. Egyetlen támpont maradt számára, a kereszt! És ugyanakkor ott volt az a Jézus, ki szelíd mosolyával megköszöni azt, amit a kicsikért tettünk...

Kipillantottam az ablakon, és megláttam a kápolna tornyát. Észre sem vettem eddig, pedig befelé jövet majd kiszúrta a szemem... Ott volt Ő, akit minden zarándok keres... Hazafelé még sok alakban találkoztam Vele. Betegek, éhezők, mozgáskorlátozottak, és persze

az elhivatottak, a szerzetes nővérek, akik velem szemben jöttek át a zebrán...

Egyetlen járókeret, egyetlen kereszt, Krisztus keresztje. Jézus, aki maga az El Camino... Még mennyi kell az életszentséghez?... Uram...

J. Marcsi

Az ima ereje

A folyamatos ima Isten jelenlétében való élés. Ha Jézus szeretete tölti el a lelket, akkor minden gondolat imádsággá válik. Időnként belefárad az ember abba is, amit boldogan tesz. Ezért nem kell kétségbe esni, ha néha nehéz imádkozni. Az imába belealudni szabad, de beleunni, abbahagyni nem szabad. Minden imádságunkat a szentmise áldozat fog egybe, amelyet napkeltétől napnyugtáig, a nap 24 órájának minden percében a földkerekségen bemutatnak. Minden esendő imát az Eucharisztikus áldozat tesz értékessé. Az imádkozó ember a hit jele.

Nyáron a nagy betegségemben nagyon is megtapasztaltam a mások által mondott imát. Mert nekem csak az jött ki a számon: „Jézus, segíts!”. Napi szentmise hallgató vagyok és minden nap mondom a rózsafüzért, mégis, amikor Márton atya szólt, hogy három napon keresztül a Mária Rádió a mi templomunkból sugározza a rózsafüzért, gondolkodás nélkül vállaltam, hogy

felelek érte. Naponta kértem a Szentlelket, az őrangyalomat, hogy bele ne süljünk, mert pontosan fél 6-ig tarthat. Isten velünk volt, Neki legyen hála – és testvéreimnek, akikkel együtt imádkoztunk!

Pappné Erzsike

Karácsonyi szentmisék rendje templomunkban

December 24. hétfő, Karácsony Vigíliája

Reggel 7 (már nem Rorate!)

Du. 4 óra: Hittanosaink pásztorjátéka (esti 6 órai szentmise elmarad!)

Ünnepi Éjféli mise (éjféلكor!)

December 25. kedd, Karácsony napja

Reggel 8, de. 10 : Ünnepi Szentmise, este 6

December 26. szerda, Karácsony 2. napja

Reggel 8, de. 10, este 6

December 30. Szent Család vasárnap,

Reggel 8, de. 10: Ünnepi szentmise családjainkért

(családok megáldása), este 6 óra

December 31. hétfő, Szilveszter

Reggel 7, este 6: Év végi hálaadó szentmise

2006. január 1. kedd, Újév (parancsolt ünnep)

Reggel 8, de. 10, este 6

Ó, szép fenyő...

Hálásan köszönjük egyházközségünkől Ágota testvérünknek, hogy felajánlásából évek óta a tőle kapott fenyőkkal díszíthetjük karácsonykor templomunkat, és főként, hogy e fákat személyesen választhatjuk ki és hozhatjuk el Kakucsról. Isten fizesse meg!

Rendezvények templomunkban

Hangulatos koncertet adott nálunk a **Vörösmarty Zenei Általános Iskolából** a „**Kicsinyek kórusa**” november 18-án. A koncertet Szent Erzsébet tiszteletére ajánlottuk.

December 15-én a **Dohnányi Ernő Zeneiskola adventi hangversenyére** került sor templomunkban. Az Ifjúsági kórus után a Tücsökzenekar alsó tagozatos zenészei mutatták be bontakozó tudásukat, majd az Ifjúsági Vonózenekar vonult fel. Jó volt felismerni egyikben-másikban a környező plébániák hittanosait.

Ismét megtartottuk a plébánián a hagyományos közös **adventi koszorúkötést**. A december 1-i szombat délelőtt közel 50 koszorú készült el a legváltozatosabb díszítésekkel. Reggel 9-től benépesült a nagyterem. Az alkotás örömet növelte a vidám testvéri találkozás egymással. *A koszorúkötés költségeihez 65.000.- Ft-tal járult hozzá a XVIII. kerületi Önkormányzat pályázat révén, amelyet ezúton köszönünk.*

Idén tartotta először templomunkban az önkormányzati fenntartású **Borostyán Gondozási Központ az időseknek szóló karácsonyi ünnepségét**. December 18-án, kedd délelőtt több mint 60-an jöttek el, hogy meghallgassák a Kapocs iskola kórusát és a Kastélydombi iskola betlehemes játékát. Külön öröm volt

számunkra, hogy ökumenikus összefogással készítettük elő a műsort, és Orbán Kálmán református valamint Háló Gyula baptista lelkész is szólt a jelenlévőkhöz.

Ifjúsági Bál

A kerületi katolikus ifjúsági bálról a hittanon hallottam először. Nagyon felkeltette az érdeklődésemet, mert még soha nem voltam ilyenén. November 30-án a Don Bosco Házban gyűltünk össze a kerület plébániáiról kisebb-nagyobb csoportokkal. A bál egy „ismerkedős” játékkal kezdődött. Kinek-kinek a maga gyümölcs voltát kellett - másokat kérdezgetve - kitalálnia, aszerint, hogy melyik gyümölcs címkéjét kapta a hátára. Majd a latin műfajból tanultunk két táncot, a cha-cha-chát és a jive-ot. Ezután következett a szabad tánc. Angol- és bécsi keringőt, valamint a megtanult táncokat roptuk vegyesen. Kis idő elteltével magyar tánc ház következett, moldvai néptáncokat tanultunk, de utána görög táncokra is sor került. Mindenki táncolt, csak az nem, aki éppen evett és ivott. Később került sor a tombolára. A fődíj egy torta és egy üveg bor lett. Éjfélkor gyertyafényes keringő következett. A hangulat fantasztikus volt az elejétől kezdve, a meleg és a kisebb tér ellenére. Mindenkinek szívből ajánlom, hogy a legközelebbi bálon vegyen részt. Legjobban a bál lelkülete érintett meg engem. De tetszettek a tanult táncok is. Szívesen megyek a következő bálra, hiszen nem csak felejthetetlen élményt adott, hanem az egy közösségé kovácsolódásban is jelentős segítséget nyújtott.

Mázsi Anita

Adventi Dél-pesti Ifjúsági Találkozó (ADIT)

Mikulás napján, este fél hatkor a templomtól indultunk közösen a találkozóra. Ez volt eddig a második ADIT-om. Az első is nagyon sokat jelentett, mert addig nem voltam a környező plébániák ifjúságával semmilyen programon. Idén jó volt látni már ismerős arcokat. Tetszetek a játékok az elején: kicsi indiánokként oldódtunk közösséggé, majd két táborra szakadva hangokkal vívtunk harcot egymással. Aztán elutaztunk Kanizsára, hogy közösen főzzünk egy naaagy adag finom teát. Ezután kezdődtek a jelenetek, amelyekkel a dél-pesti plébániák közösségei készültek. Édes, gyümölcsös tea illata kavargott a levegőben, és a barátnőm mellett állva vártuk, hogy ki mivel készült. Igen sok színben jelenítették meg a találkozó témáját: „Ajándék=vagyok”. Voltak akik a szívüket adták nekünk egy jó kis szám segítségével. A mi csoportunk egy mondat „megszemélyesítésével” próbálta illusztrálni, hogy milyen fontos kinek-kinek megtalálnia az ajándékának megfelelő helyét a közösségben. A mondat szavainak tábláit egy-egy fiatal mutatta, és a találmra összeálló szavak kezdetben csupa negatív üzenetet közvetítettek: „*Te hiába vagy.*” „*Hiába adsz bármit.*” „*A drága ajándék szép.*” Végül lassan kifermálódott az ép mondat, és minden szó megtalálta a maga helyét: „*Hiába adsz bármit, ami szép és drága, kevés, mert te vagy az igazi ajándék.*” Egy utcai riportban azt kérdezték a járókelőktől, hogy mit is jelent nekik az ajándékozás. Egy cipész történetecskéje arra hívta fel a figyelmünket, milyen sokszor nem vesszük észre, hogy Jézussal találkozunk, hogy közöttünk jár a másik

emberben, amikor nem veszünk tudomást a fagyoskodó utcaprőről, a gyerekről, akinek nincs cipője, vagy mikor éppen csak sétálunk az utcán. A jelenetekben sokféle értelmezés és gondolat, de bennük mégis egyetlen szív! Ezt követően adtuk át az ajándékokat, amit a dél-pesti templomok ifjúságai készítettek egymásnak. Nagyon meglepett, hogy mennyire kreatív ajándékok születtek. Nekem legjobban az imagyöngyös plakát tetszett, nagyon ötletes és igazán kedves ajándék, persze nem csak azért, mert mi kaptuk. Az átadás után ifi misére indultunk a templomba. Elhelyezkedtünk az oltár körül, majd Udvardy György püspök atya megkezdte a misét. A püspök atyát eddig egyszer hallottam prédikálni, a Szent Imre búcsún. Már akkor is igazán tetszett a prédikációja, mert közelinek éreztem magamhoz a gondolatokat, amikről beszélt.

Ez alkalommal is így történt. Beszéde közben azon gondolkodtam, hogy valójában ki is vagyok én itt, ebben a közösségben, és Jézus szemével ki vagyok most, és kivé kell válnom. Ahogy ez a kérdés járt a fejemben, a püspök atya odaért beszédében, hogy a fiataloknak is sokszor előjön a kérdés, hogy „Ki vagyok én?”, de ez nem baj. Megerősítést kaptam, hogy minden nap végig kell gondolnom, hogy az életem

Isten ajándéka, és hogy Ő mennyire szeret engem, még akkor is, mikor bűnösnek érzem magam. Újabb erőt és biztatást kaptam ahhoz, hogy elindulhassak utamon. A felajánlásakor mindnyájan kaptunk egy fagyöngyöt, amely saját magunkat jelképezett, aki a legértékesebb igazgyöngy vagyok az Isten szemében, és az oltár előtt mindenki sorban felfűzte egy fonalra, amelyen egy kereszt is volt. Ezzel fejeztük ki önmagunk odaadását Istennek és a közösségnek. A mise után visszatértünk egy kis falatozásra (agapéra). Amikor felmelegedtünk a finom meleg teától, megkóstoltuk ajándékba kapott sütiinket, melyekbe egy-egy mondat volt belesütve. Ez igazán nagy izgalmat keltett bennünk, mindenki olvassgatta a másikat. A mondat, amit kaptam, igazán tetszett, azóta is őrzöm. Végül jókedvvel hazatértünk.

Berki Bettina

Verbum cordis (A szív szava)

Nincs még egy olyan beszédes szervünk, mint a szív. Nyelvünk hihetetlen gazdagsága szemléletesen árulkodik is erről. Képtelenség volna felsorolni, hányféle kifejezést és szóösszetételt használunk a szívünkkel kapcsolatban.

Miközben ez a létfontosságú szervünk voltaképpen nem tesz mást, mint folyamatosan, és ritmikusan pumpálja testünkbe a vért, nincs olyan emberi érzés, amelyet ne hoznánk kapcsolatba vele. Félelmünkben összeszorul, ha izgulunk, a torkunkban dobog, vagy egyszerűen kalapál, rémületünkben szinte megáll, a váratlan hír szíven üt, a fájdalom szívbe markoló, a kellemes élmény szívderítő, és ismerünk szívfacsaró történeteket. Azután vannak, akik összetörik a szívünket, míg mások éppenséggel benne laknak, vagy haláluk után ott élnek tovább. Akit pedig megszeretünk, azt a szívünkbe zárjuk. Bizonyos dolgokat szívesen teszünk, másokat szívvel lélekkel.

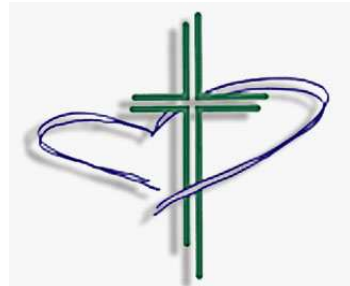
Néha annyira sajnálunk valakit, hogy megszakad érte a szívünk. Akadnak, akiket szívtelennek, vagy köszívűnek tartunk, az őszinte embert nyíltszívűnek, az engedékenyt lágyszívűnek mondjuk. Amikor Ámor nyíla szíven talál minket, akkor a szerelem lángra lobbantja szívünket, amely ezután a szeretett lényért dobog, akit mellelleg gyakran úgy szólítunk: Szívem. S miután szívünket odaadtuk, megtörténhet, hogy szívszerelmünk a szívünkbe gázol, s ettől úgy érezzük, menten meghasad. De a szívünk szól is hozzánk, hiszen állandóan választanunk kell, hogy az eszünkre, vagy a szívünkre hallgassunk. Talán még ajtaja is van, hiszen hol bezárjuk, hol kinyitjuk, sőt még út is vezet hozzá. És akkor még nem szóltunk az anyai szívről, amely kilenc hónapon át együtt ver a miénkkel, és az első hang, amelyet az embrió füle észlel, az a szívdobogás megnyugtató, egyenletes ritmusa...

Szívelégtelenség, szívritmus-zavar, érszűkület, vagy -tágulat, amelyhez alacsony, vagy magas vérnyomás is

társul, rendellenes szívzörejek. És persze a legnagyobb veszélyt jelző csengő, az infarktus, a szívizom részleges, vagy teljes elhalása, amely gyakran halálos kimenetelű, vagyis az illető reménytelen eset volt. Szó szerint és átvitt értelemben is. Szeretet nélkül ugyanis nem lehet élni. Ma már az orvostudománynak köszönhetően egyre többen túlélnek a szív összeomlását, sokan többször is, de közülük csak kevesen értik meg a lélek segélykiáltó üzenetét. Élnek ugyan tovább, de műszívvvel, esetleg egy idegen ember szervét ültetik bele, vagy mesterséges szívritmus-szabályozót, és az elhasználódott ereket is kicserélik, hogy a beteg újabb esélyt kapjon. A Szentírás azt mondja: "Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat!" Ez a parancsolat azt sugallja: mi sem természetesebb annál, hogy önmagunkat szeretjük. Ám korunkban az élet minden területét átható ádáz verseny, a megfelelés állandó kényszere, a megélhetésért folytatott, vérre menő küzdelem menthetetlenül megtámadja és felőrli azokat, akik ebben a csatában alulmaradnak. Nem véletlen, hogy az úgynevezett jóléti társadalmak egyik legjövödelmezőbb foglalkozása a pszichológusé, aki leggyakrabban azt hallja pácienseitől, hogy "gyűlölöm magamat", vagy "én nem vagyok jó semmire". Márpedig hogyan szeret másokat az, aki önmagát is képtelen elfogadni, és úgy szeretni, ahogy van. Ha sikeres vagyok, akkor szeretem magam, ha kudarcot vallok, utálom? Önmagunk számára is feltételhez kötjük, hogy miért jár ki a szeretet?

Csak azt szeretjük, akiről úgy gondoljuk, rászolgált, és kiérdemelte. Ennek gyászos következménye, amit a statisztikák számai mutatnak: a szívbetegség az egyik vezető halálok

szerte a világon. Már nincs fülünk, hogy meghalljuk a szív kétségbeesett kiáltását? Így karácsony tájékán sokakban felmerül a vágy, hogy az ajándékozás kényszere nélkül, a tárgyak árában mért szeretet helyett, milyen jó volna csak a szívünk melegét adni. Ám ezt hangosan csak ritkán mondjuk ki, és mindjárt el is vetjük, nehogy sértődés legyen belőle. Pedig talán még nem késő, hogy felismerjük: pénz, hatalom, megszerzett vagy még vágyott javak nélkül lehet élni, de szeretet nélkül még legdrágább kincsünket, a szívünket is tönkretesszük. Mert, ha nincs, ami hajtja, a szerkezet egyszer csak megáll... *(Részlet Papp Lajos Verbum cordis c. könyvéből)*

Plébániánk bankszámlaszáma:
**Pestszentimrei Római Katolikus
 Plébánia**
10103881-45238100-01000004

Hirdetések

Plébániai hirdetések

Január 5-én az esztergomi székesegyházban szentelik püspökké főegyházmegyénk új **segédpüspökét**, dr. Székely Jánost. Isten éltesse!

A legközelebbi **középiskolás filmklub** január 8-án este 6-kor lesz.

Ismét lesz **VÉRADÁS** a plébánián! Január 11-én, péntek du. 4-től 7-ig.

A plébánián működik **Baba-mama klub**. Minden szerdán reggel ½ 10-től ½

12-ig várjuk a kisgyermekes anyukákat a Cserkészházba beszélgetésre, találkozásra, játéokra.

A **Felnőtt kezdő hittancsoportba**, azokat a felnőtteket hívjuk, akik ismerkedni szeretnének a keresztény hittellel, vagy akár nincsenek is megkeresztelve. Ez két hetente hétfőn, az év páros heteiben van este 1/2 9-től a Cserkészházban. Legközelebb január 7-én.

Házaspárokat hívunk a hónapok 2. hetének péntekjén este 1/2 9-től. Legközelebb január 11-én.

Péntekenként az esti szentmise után egy órás **csendes szentségimádásra** van lehetőség (fél 7-től fél 8-ig).

A **Nyugdíjas Klubot** minden második hétfőn reggel 8-tól 1/2 11-ig tartjuk az év páros heteiben, amelyre szeretettel várjuk idősebb testvéreinket, imára, beszélgetésre, kötetlen együttlétre.

Néri Szent Fülöp nevét viselő **gitáros ifjúsági énekkarunk** szeretettel várja a régi és új énekkarosokat. A próbák időpontja vasárnap reggel 9-től van a plébánián.

A **Bibliaóra** hétfői napokon, kéthetente a páratlan hetekben este 1/4 8-tól. Legközelebb január 14-én.

SZENTMISÉK RENDJE:

Vasárnap és ünnepnap:

De. 8 és 10 órakor és este 6 órakor.

Hétköznap: Minden reggel 7 órakor. Hétfőn, csütörtökön és pénteken este 6 órakor is.

Litánia: Vasárnap az esti szentmise előtt fél órával.

Elsővasárnapon az esti szentmise előtt egy órával **szentségimádás**.

Elsőcsütörtökön az esti szentmise után **szentségimádás** Jézus Szíve tiszteletére.

Gyóntatás: A reggeli szentmisék alatt. Vasárnap a szentmisék alatt. Minden pénteken du. 5-től 6-ig.

A plébániahivatal felfogadási ideje:

Hétfő és Szerda: De. 9-11 óra

Kedd és Péntek: Du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bérmezőzési kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

Plébániai hittancsoportok

CSOPORT	IDŐPONT
Óvodások (kis- és középsős)	Hétfő 5 óra
Óvodások (nagycs.)	Kedd 1/2 5 óra
1. osztály	Csüt. 1/2 5 óra
2. osztály	Szerda 1/2 5 óra
3. osztály	Szerda 4 óra
4. osztály	Kedd 1/2 5 óra
5. osztály	Hétfő 1/2 5 óra
6. osztály	Kedd 6 óra
7-8. osztály	Szerda 1/2 6 óra
9-10. osztály	Hétfő 6 óra
Ifjúsági (11.o.-tól és egyetem)	Csütörtök 1/2 8
Házaspárokat	A hónap 2. hét péntekje 1/2 9
Felnőtt kezdő hittan	Hétfő 1/2 9 (kéthetente páros hetek hétfőin)
Felnőtt Bibliaóra	Hétfő 1/4 8 óra (kéthetente páratlan hetek hétfőin)

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17. T.: 292-3113, E-mail: sztimrepleb@mail.datanet.hu). **Felelős kiadó:** Gödölle Márton plébános, mobil: 06-30-263-8524. E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu. **Felelős szerkesztő:** Bönöczk Péter, tel.: 06-20-555-1160, E-mail: p.bonoczk@freemail.hu. **Internet:** www.communio.hu/pestszentimre